TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. lapkričio 9 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Direktyva 2000/31/EB – Informacinės visuomenės paslaugos – 3 straipsnio 1 dalis – Kontrolės kilmės valstybėje narėje principas – 3 straipsnio 4 dalis – Nuo laisvo informacinės visuomenės paslaugų judėjimo principo leidžianti nukrypti nuostata – Sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“ – 3 straipsnio 5 dalis – Galimybė *a posteriori* pranešti apie priemones, kuriomis ribojamas laisvas informacinės visuomenės paslaugų judėjimas skubos atveju – Nepranešimas – Galimybė remtis šiomis priemonėmis – Valstybės narės teisės aktai, kuriais ryšių platformų paslaugų teikėjams, neatsižvelgiant į tai, ar jie įsisteigę jos teritorijoje, nustatomos įvairios pareigos, susijusios su tariamai neteisėto turinio kontrole ir pranešimu – Direktyva 2010/13/ES – Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos – Dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos“

Byloje C-376/22

dėl *Verwaltungsgerichtshof* (Administracinis teismas, Austrija) 2022 m. gegužės 24 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2022 m. birželio 10 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Google Ireland Limited,

Meta Platforms Ireland Limited,

Tik Tok Technology Limited

prieš

Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria),

dalyvaujant

Bundesministerin für Frauen, Familie, Integration und Medien im Bundeskanzleramt,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai F. Biltgen, N. Wahl (pranešėjas), J. Passer ir M. L. Arastey Sahún,

generalinis advokatas M. Szpunar,

* Proceso kalba: vokiečių.

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Google Ireland Limited* ir *Tik Tok Technology Limited*, atstovaujamų *Rechtsanwalt* L. Feiler,

– *Meta Platforms Ireland Limited*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* S. Denk,

– Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch ir G. Kunnert,

– Airijos, atstovaujamos M. Browne, A. Joyce ir M. Tierney, padedamų BL D. Fennelly,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Europos Komisijos, atstovaujamos G. Braun, S. L.Kalėda ir P.-J. Loewenthal,

susipažinęs su 2023 m. birželio 8 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas, pirma, dėl 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) 3 straipsnio 4 ir 5 dalių ir, antra, dėl 2010 m. kovo 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2010/13/ES dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) (OL L 95, 2010, p. 1), iš dalies pakeistos 2018 m. lapkričio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2018/1808 (OL L 303, 2018, p. 69) (toliau – Direktyva 2010/13) 28a straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Airijoje įsteigtų bendrovių *Google Ireland Limited*, *Meta Platforms Ireland Limited* ir *Tik Tok Technology Limited* ginčą su *Kommunikationsbehörde Austria* (*KommAustria*) (Austrijos ryšių reguliavimo institucija, toliau – *KommAustria*) dėl jos sprendimų, kuriais pripažįstama, kad šioms bendrovėms taikomas *Bundesgesetz über Maßnahmen zum Schutz der Nutzer auf Kommunikationsplattformen (Kommunikationsplattformen-Gesetz)* (Federalinis įstatymas dėl ryšių platformų naudotojų apsaugos priemonių, *BGBl.* I, 151/2020, toliau – *KoPl-G*).

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2000/31

3 Direktyvos 2000/31 5, 6, 8, 22 ir 24 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(5) Informacinės visuomenės paslaugų plėtrai Bendrijoje kliudo įvairios teisinės kliūtys, trukdančios vidaus rinkai tinkamai funkcionuoti, dėl kurių yra ne taip patrauklu naudotis įsisteigimo laisve ir laisve teikti paslaugas; šių kliūčių atsiranda dėl įstatymų skirtumų ir teisinių abejonių dėl to, kurios teisės normos taikomos tokioms paslaugoms; kai nekoordinuojami ir netikslinami atitinkamų sričių teisės aktai, kliūtys gali būti pateisinamos atsižvelgiant į Europos Bendrijų Teisingumo Teismo precedentų teisę; teisinių abejonių yra ir dėl to, kaip ir kiek valstybės narės gali kontroliuoti kitoje valstybėje narėje sukurtas paslaugas.

(6) Atsižvelgiant į Bendrijos tikslus, Sutarties 43 ir 49 straipsnius ir Bendrijos antrinės teisės aktus, šias kliūtis reikėtų panaikinti koordinuojant kai kurių nacionalinių įstatymų rengimą ir Bendrijos lygiu patikslinant kai kurias teisines sąvokas tiek, kiek būtina, kad vidaus rinka galėtų tinkamai funkcionuoti; nors nagrinėjami tik kai kurie specifiniai klausimai, dėl kurių atsiranda problemų vidaus rinkoje, ši direktyva visiškai tenkina poreikį laikytis subsidiarumo principo, kaip numatyta Sutarties 5 straipsnyje.

<…>

(8) Šios direktyvos tikslas – sukurti teisinę bazę, kad būtų užtikrintas laisvas informacinės visuomenės paslaugų judėjimas tarp valstybių narių, bet nederinti pačios baudžiamosios teisės srities.

<…>

(22) Informacinės visuomenės paslaugos turi būti prižiūrimos pačių paslaugų teikėjų [jų kilmės vietoje], kad būtų efektyviai ginami viešieji interesai; todėl būtina užtikrinti, kad kompetentinga institucija tokią apsaugą suteiktų ne tik savo šalies, bet visos Bendrijos piliečiams; siekiant didinti valstybių narių tarpusavio pasitikėjimą, labai svarbu aiškiai apibūdinti valstybės narės, kurioje sukuriamos paslaugos, [kilmės valstybės narės] atsakomybę; be to, siekiant efektyviai užtikrinti laisvę teikti paslaugas, o paslaugų teikėjams ir gavėjams teisinį aiškumą, informacinės visuomenės paslaugoms iš esmės turėtų būti taikoma tos valstybės narės, kurioje įsisteigęs paslaugų teikėjas, teisė.

<…>

(24) Šioje direktyvoje, nepaisant taisyklės dėl informacinės visuomenės paslaugų teikėjų kontrolės, valstybėms narėms leidžiama, vadovaujantis šioje direktyvoje nustatytomis sąlygomis, imtis priemonių laisvam informacinės visuomenės paslaugų judėjimui riboti.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.“

5 Minėtos direktyvos 2 straipsnyje įtvirtinta:

„Šioje direktyvoje šios sąvokos turi tokią reikšmę:

a) „informacinės visuomenės paslaugos“ – tai paslaugos, apibūdintos [1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos d]irektyvos 98/34/EB [nustatančios informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką (OL L 204, 1998, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 337)], iš dalies pakeistos [1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos d]irektyva 98/48/EB [(OL L 217, 1998, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 21 t., p. 8)], 1 straipsnio 2 dalyje;

<…>

h) „koordinuojama sritis“ – tai reikalavimai, nustatyti valstybių narių teisinėse sistemose, kurios taikomos informacinės visuomenės paslaugų teikėjams arba informacinės visuomenės paslaugoms neatsižvelgiant į tai, ar jie yra bendro pobūdžio ar konkrečiai joms skirti;

<…>“

6 Tos pačios direktyvos 3 straipsnis „Vidaus rinka“ suformuluotas taip:

„1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai.

2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

<…>

4. Valstybės narės gali imtis priemonių taikyti šio straipsnio 2 dalies išlygas konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, jei įvykdomos tokios sąlygos:

a) priemonės yra:
   i) būtinos dėl vienos iš toliau išvardytų priežasčių:

   – viešosios politikos, ypač baudžiamųjų nusikaltimų prevencijos, tyrimo, atskleidimo ir persekiojimo už juos baudžiamąja tvarka, įskaitant nepilnamečių apsaugą ir kovą su bet kokiu neapykantos skatinimu dėl rasės, lyties, religinių įsitikinimų ir tautybės bei atskirų asmenų žmogiškojo orumo žeminimą,

   – visuomenės sveikatos apsaugos,

   – visuomenės saugumo, įskaitant valstybės saugumą ir gynybą,

– vartotojų, įskaitant investuotojus, apsaugos;

ii) taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, kuri prieštarauja tikslams, nurodytiems i papunktyje, arba kuri kelia itin didelį pavojų, kad šių tikslų nebus paisoma;

iii) proporcingos tiems tikslams;

b) prieš imdamasi šių priemonių ir nepažeisdama teisminių priemonių, įskaitant parengtinį nagrinėjimą ir baudžiamojo tyrimo metu atliktus veiksmus, valstybė narė:

– paprašė šio straipsnio 1 dalyje nurodytos valstybės narės imtis priemonių, ir pastaroji tokių priemonių nesiėmė arba jos buvo nepakankamos,

– pranešė Komisijai ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytai valstybei narei apie savo ketinimą imtis tokių priemonių.

5. Skubos atveju valstybės narės gali taikyti išlygas šio straipsnio 4 dalies b punkte numatytoms sąlygoms. Tokiu atveju apie priemones reikia kuo greičiau pranešti Komisijai ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytai valstybei narei, taip pat nurodyti priežastis, kodėl valstybė narė mano, kad tai yra skubus atvejis.

6. Nepažeisdama valstybių narių galimybės taikyti minėtas priemones, Komisija kuo greičiau išnagrinėja priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumą su Bendrijos teise; jei Komisija padaro išvadą, kad priemonė nesuderinama su Bendrijos teise, ji paprašo tos valstybės narės nesiimti jokių siūlomų priemonių arba skubiai nustoti jas taikyti.“

Direktyva 2010/13

7 Direktyvos 2010/13 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Šioje direktyvoje vartojamos šios sąvokų apibrėžtys:

<…>

aa) dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslauga – paslauga, kaip apibrėžta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 56 ir 57 straipsniuose, kai pagrindinis paslaugos arba nuo jos atsiejamos dalies tikslas arba viena iš esminių paslaugos funkcijų yra skirta informavimo, pramogų ar švietimo tikslais teikti programas arba naudotojų sukurtus vaizdo įrašus, arba ir programas, ir tuos įrašus plačiajai visuomenei, dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos teikėjui neprisiimant redakcinės atsakomybės, elektroninių ryšių tinklais, kaip apibrėžta [2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos d]irektyvos 2002/21/EB [dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų Direktyva) (OL L 108, 2002, p. 33; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 349)] 2 straipsnio a punkte, ir kurių organizavimą nustato dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos teikėjas, be kita ko, automatinėmis priemonėmis arba algoritmais, visų pirma rodydamas, įdiegdamas žymas ir nustatydamas seką;

<…>“

8 Tos pačios direktyvos 28a straipsnio 1 ir 5 dalyse numatyta:

„1. Šios direktyvos tikslais valstybės narės teritorijoje įsisteigęs dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos teikėjas, [Direktyvos 2000/31] 3 straipsnio 1 dalies prasme, priklauso tos valstybės narės jurisdikcijai.

<…>

5. Šios direktyvos tikslais, [Direktyvos 2000/31] 3 straipsnis ir 12–15 straipsniai taikomi dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos teikėjams, pagal šio straipsnio 2 dalį laikomiems įsisteigusiais valstybėje narėje.“

Direktyva (ES) 2015/1535

9 2015 m. rugsėjo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/1535, kuria nustatoma informacijos apie techninius reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarka (OL L 241, 2015, p. 1), 1 straipsnio 1 dalies e–g punktuose pateiktos šios apibrėžtys:

„e) „paslaugų taisyklė“ – tai bendro pobūdžio reikalavimas, susijęs su paslaugų verslo steigimu ir vertimusi juo, kaip nurodyta b punkte, ypač nuostatos, susijusios su paslaugos teikėju, paslaugomis ir paslaugų gavėju, išskyrus bet kokias taisykles, kurios nėra konkrečiai skirtos tame punkte nurodytoms paslaugoms.

<…>

f) „techninis reglamentas“ – techninės specifikacijos ir kiti reikalavimai arba paslaugų taisyklės, įskaitant atitinkamas administracines nuostatas, kurių būtina laikytis de jure ar de facto parduodant, teikiant paslaugą, steigiant paslaugų verslą arba naudojant valstybėje narėje ar didžiojoje jos dalyje, taip pat valstybių narių įstatymai ir kiti teisės aktai, išskyrus nurodytus 7 straipsnyje, draudžiantys gaminį gaminti, įvežti, parduoti ar naudoti arba draudžiantys teikti paslaugą arba ja naudotis, arba steigti paslaugų teikėjo verslą;

<…>

g) „techninio reglamento projektas“– techninės specifikacijos, kito reikalavimo ar paslaugų taisyklės tekstas, įskaitant administracines nuostatas, parengtas siekiant suteikti dokumentui teisinę galią arba galiausiai jį priimti kaip techninį reglamentą, esantis tokioje parengimo stadijoje, kai dar galima daryti esminius dalinius jo pakeitimus.“

10 Šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„Laikydamosi 7 straipsnio, valstybės narės nedelsdamos pateikia Komisijai kiekvieno techninio reglamento projektą, išskyrus tuos atvejus, kai jis tik perima visą tarptautinio ar Europos standarto tekstą, kuomet užtenka pateikti informaciją apie atitinkamą standartą; jos taip pat pateikia Komisijai pagrindimą, kodėl būtina priimti tokį techninį reglamentą, jei tos priežastys nėra aiškios iš projekto.“

Austrijos teisė

11 *KoPl-G* 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Šio įstatymo tikslas – skatinti atsakingai ir skaidriai tvarkyti ir nedelsiant apdoroti naudotojų pranešimus apie toliau nurodytų ryšių platformų turinį.

2. Šis įstatymas taikomas nacionaliniams ir užsienio paslaugų teikėjams, kurie teikia ryšių platformų paslaugas (2 straipsnio 4 punktas), siekdami ekonominės naudos, nebent:

1) registruotų naudotojų, turinčių prieigos prie ryšių platformos Austrijoje teisę, skaičius praėjusiais kalendoriniais metais vidutiniškai buvo mažesnis nei 100 000 asmenų ir

2) praėjusių kalendorinių metų apyvarta, gauta Austrijoje eksploatuojant ryšių platformą, buvo mažesnė nei 500 000 EUR.

<…>

4. Dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugų teikėjai (2 straipsnio 12 punktas) atleidžiami nuo šiame įstatyme nustatytų pareigų, susijusių su šiose platformose teikiamomis programomis (2 straipsnio 9 punktas) ir naudotojų sukurtais vaizdo įrašais (2 straipsnio 7 punktas).

5. Paslaugų teikėjui pateikus prašymą dėl teisinio statuso pripažinimo, reguliavimo institucija sprendžia, ar jis patenka į šio įstatymo taikymo sritį.

<…>“

12 *KoPl-G* 2 straipsnyje numatyta:

„Šiame įstatyme toliau nurodytos sąvokos ir formuluotės reiškia:

<…>

2) „informacinės visuomenės paslaugos“ – paslaugos, paprastai teikiamos už atlyginimą per atstumą, elektroninėmis priemonėmis ir asmeniškų paslaugų gavėjo prašymu <…>, įskaitant internetinę prekybą prekėmis ir paslaugomis, informacijos teikimą internetu, internetinę reklamą, elektroninės paieškos sistemas ir galimybes gauti duomenis, taip pat informacijos perdavimo elektroniniu tinklu, prieigos prie tokio tinklo arba informacijos apie naudotoją įrašymo paslaugos <…>;

3) „paslaugų teikėjas“ – fizinis arba juridinis asmuo, teikiantis ryšių platformą;

4) „ryšių platforma“ – informacinės visuomenės paslauga, kurios pagrindinis tikslas arba esminė funkcija yra keitimasis intelektinio turinio pranešimais arba atvaizdais žodžiu, raštu, garsu ar vaizdine forma tarp naudotojų ir plataus kitų naudotojų rato masinės sklaidos būdu;

<…>

6) „naudotojas“ – bet kuris asmuo, besinaudojantis ryšių platforma, neatsižvelgiant į tai, ar jis toje platformoje yra užsiregistravęs, ar ne;

7) „naudotojo sukurtas vaizdo įrašas“ – judesį perteikiančių vaizdų, lydimų arba nelydimų garso, visuma, sudaranti atskirą vienetą, nepriklausomai nuo jo trukmės, kurį sukūrė naudotojas ir kurį tas naudotojas ar bet kuris kitas naudotojas įkėlė į dalijimosi vaizdo medžiaga platformą;

<…>

9) „programa“ – judesį perteikiančių vaizdų, lydimų arba nelydimų garso, visuma, sudaranti atskirą vienetą, nepriklausomai nuo jo trukmės, žiniasklaidos paslaugų teikėjo nustatytame tvarkaraštyje arba kataloge, įskaitant pilnametražius vaidybinius filmus, vaizdo klipus, sporto renginius, situacijų komedijas, dokumentinius filmus, informacines programas, menines ir kultūrines programas, vaikams skirtas programas ir originalius dramos kūrinius;

<…>

12) „dalijimosi vaizdo medžiaga platforma“ – paslauga, kaip apibrėžta [SESV] 56 ir 57 straipsniuose, kai pagrindinis paslaugos arba nuo jos atsiejamos dalies tikslas arba viena iš esminių paslaugos funkcijų yra skirta informavimo, pramogų ar švietimo tikslais teikti programas (9 punktas) arba naudotojų sukurtus vaizdo įrašus (7 punktas), arba ir programas, ir tuos įrašus plačiajai visuomenei, dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos teikėjui neprisiimant redakcinės atsakomybės, elektroninių ryšių tinklais, kaip suprantama pagal [2018 m. gruodžio 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos d]irektyvos (ES) 2018/1972 [kuria nustatomas Europos elektroninių ryšių kodeksas (OL L 321, 2018, p. 36)] 2 straipsnio 1 punktą, ir kurių organizavimą nustato dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugos teikėjas, be kita ko, automatinėmis priemonėmis arba algoritmais, visų pirma rodydamas, įdiegdamas žymas ir nustatydamas seką.“

13 *KoPl-G* 3 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Paslaugų teikėjai įdiegia veiksmingą ir skaidrią procedūrą, pagal kurią tvarkomi ir apdorojami pranešimai apie ryšių platformoje esantį tariamai neteisėtą turinį.

<…>

4. Paslaugų teikėjai taip pat užtikrina, kad būtų nustatyta veiksminga ir skaidri jų sprendimų, susijusių su pranešime nurodyto turinio blokavimu arba pašalinimu, peržiūros procedūra (3 dalies 1 punktas). <…>

<…>“

14 *KoPl-G* 4 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Paslaugų teikėjai privalo kasmet arba daugiau nei milijoną registruotų vartotojų turinčios ryšių platformos atveju – kas pusmetį teikti ataskaitą dėl pranešimų apie tariamai neteisėtą turinį tvarkymą. Jie turi pateikti savo ataskaitą reguliavimo institucijai ne vėliau kaip per vieną mėnesį nuo laikotarpio, kuriam ji skirta, pabaigos ir tuo pačiu metu ją paskelbti savo interneto svetainėje, kur ji būtų nuolat ir lengvai prieinama.“

15 *KoPl-G* 5 straipsnyje numatyta:

„1. Paslaugų teikėjai paskiria asmenį, atitinkantį *Verwaltungsstrafgesetz 1991 – VStG* (1991 m. administracinių nuobaudų įstatymas, *BGBl.*, 52/1991) 9 straipsnio 4 dalyje numatytus reikalavimus. Šis asmuo:

1) užtikrina, kad būtų laikomasi šio įstatymo nuostatų;

2) turi įgaliojimus duoti nurodymus, kad būtų užtikrintas šio įstatymo nuostatų laikymasis;

3) turi reikiamų vokiečių kalbos žinių, kad galėtų bendradarbiauti su administracinėmis ir teisminėmis institucijomis;

4) turi būtinų išteklių savo užduotims atlikti.

<…>

4. Paslaugų teikėjas paskiria fizinį arba juridinį asmenį kaip atstovą, atsakingą už administracinius ir teisminius pranešimus. Taikomi 1 dalies 3 punktas, 2 dalies pirmas sakinys ir 3 dalis.

5. Reguliavimo institucijai nedelsiant pranešama atsakingo įgaliotojo atstovo ir už pranešimus atsakingo atstovo tapatybė.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

16 Pareiškėjos pagrindinėje byloje *Google Ireland*, *Meta Platforms Ireland* ir *Tik Tok Technology* yra Airijoje įsteigtos bendrovės, kurios, be kita ko, Austrijoje teikia ryšių platformų paslaugas.

17 2021 m. įsigaliojus *KoPl-G*, jos paprašė *KommAustria* pagal šio įstatymo 1 straipsnio 5 dalį pripažinti, kad nepatenka į šio įstatymo taikymo sritį.

18 2021 m. kovo 26 d., kovo 31 d. ir balandžio 22 d. ši institucija priėmė tris sprendimus, jais pripažino, kad pareiškėjos pagrindinėje byloje patenka į *KoPl-G* taikymo sritį, nes kiekviena iš jų teikia „ryšių platformos“, kaip tai suprantama pagal šio įstatymo 2 straipsnio 4 punktą, paslaugas.

19 Pareiškėjos pagrindinėje byloje apskundė tuos sprendimus *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Austrija), o šis atmetė skundus kaip nepagrįstus.

20 Grįsdamos kasacinius skundus, pateiktus dėl tų sprendimų *Verwaltungsgerichtshof* (Administracinis teismas, Austrija), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, pareiškėjos pagrindinėje byloje teigia, pirma, kad Airijos Respublikai ir Europos Komisijai nebuvo pranešta apie *KoPl-G* priėmimą pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies b punktą ir 3 straipsnio 5 dalį, todėl šiuo įstatymu negalima remtis prieš jas. Antra, minėtame įstatyme nustatytos pareigos yra neproporcingos ir nesuderinamos su laisvu paslaugų judėjimu ir „kilmės šalies principu“, numatytu Direktyvoje 2000/31 ir, kiek tai susiję su dalijimosi vaizdo medžiaga platformų paslaugomis, Direktyvoje 2010/13.

21 Šiuo klausimu, pirma, tas teismas nurodo, kad kasaciniuose skunduose keliamas klausimas, ar *KoPl-G* arba jame nustatytos pareigos paslaugų teikėjams yra priemonės, taikomos „konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį. Jis teigia, kad šiuo klausimu jam kyla abejonių, nes *KoPl-G* nuostatos yra bendro pobūdžio ir abstrakčios, jomis informacinės visuomenės paslaugų teikėjams nustatomos bendros pareigos, taikomos nesant jokio individualaus ir konkretaus akto.

22 Antra, jeigu būtų įvykdytos Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkte numatytos sąlygos, minėtas teismas kelia klausimą dėl šios direktyvos 3 straipsnio 5 dalies aiškinimo, siekdamas nustatyti, ar galima remtis *KoPl-G* prieš pareiškėjas pagrindinėje byloje, nors apie jį nebuvo pranešta.

23 Trečia, taip pat tuo atveju, jei *KoPl-G* nustatytos pareigos ryšių platformų paslaugų teikėjams turėtų būti kvalifikuojamos kaip priemonės, taikomos „konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, tas pats teismas klausia, ar minėtos pareigos, jeigu tenkinamos šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalies a punkte numatytos sąlygos, iš principo taikomos pareiškėjų pagrindinėje byloje, kaip ryšių platformų paslaugų teikėjų, teikiamoms paslaugoms. Prireikus, kiek tai susiję su dalijimosi vaizdo medžiaga platformos paslaugų teikėjais, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2010/13 1 straipsnio aa punktą, reikėtų nustatyti, ar kontrolės kilmės valstybėje narėje principas, kuris taip pat taikomas pagal šią direktyvą remiantis jos 28a straipsnio 1 dalimi (joje daroma nuoroda į Direktyvos 2000/31 3 straipsnį), užkerta kelią tam, kad *KoPl-G* nustatytos pareigos kitos valstybės narės teritorijoje įsisteigusiems paslaugų teikėjams būtų taikomos šių platformų turiniui, kai tai nėra nei programos, nei naudotojų sukurti vaizdo įrašai.

24 Tokiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgerichtshof* (Administracinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkto ii papunktis turi būti aiškinamas taip, kad priemone, taikoma „konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, gali būti laikoma ir įstatyminė priemonė, taikoma bendrai apibūdintai konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijai (kaip antai ryšių platformoms), ar dėl šioje nuostatoje apibrėžtos priemonės privaloma priimti sprendimą, susijusį su konkrečiu atveju (pavyzdžiui, konkrečiai nurodyta ryšių platforma)?

2. Ar Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 5 dalis turi būti aiškinama taip, kad, kitaip, nei nustatyta šioje nuostatoje, skubos atveju „kuo greičiau“ nepranešus (*a posteriori*) apie taikytą priemonę Komisijai ir buveinės valstybei narei, kurioje įsisteigęs paslaugų teikėjas, tampa draudžiama taikyti konkrečiai paslaugai šią priemonę, praėjus pakankamam laikotarpiui, per kurį galima (*a posteriori*) apie ją pranešti?

3. Ar pagal [Direktyvos 2010/13] 28a straipsnio 1 dalį draudžiama taikyti priemonę, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, kuri nėra skirta dalijimosi vaizdo medžiaga platformoje pateiktoms programoms ir naudotojų sukurtiems vaizdo įrašams?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

25 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, apima bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, vienodai taikomas visiems bendrai apibūdintos konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijos paslaugų teikėjams.

26 Šiuo klausimu reikėtų priminti, kad aiškinant Sąjungos teisės nuostatą, kurioje aiškiai nenurodoma nacionalinė teisė, pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (2022 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Fédération des entreprises de la beauté*, C-4/21, EU:C:2022:681, 47 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

27 Pirma, dėl Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies formuluotės reikia konstatuoti, kad šioje nuostatoje daroma nuoroda į „konkrečią informacinės visuomenės paslaugą“. Vienaskaitos ir būdvardžio „konkreti“ vartojimas rodo, kad tokia paslauga turi būti suprantama kaip vieno ar kelių paslaugų teikėjų teikiama individualizuota paslauga ir kad dėl šios priežasties valstybės narės pagal šio 3 straipsnio 4 dalį negali priimti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonių, susijusių su bendrai apibūdinta konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorija ir vienodai taikoma visiems šios kategorijos paslaugų teikėjams.

28 Tai, kad sąvoka „priemonės“ gali apimti platų valstybių narių priimtų priemonių spektrą, nepaneigia šio vertinimo.

29 Naudodamas tokią plačią ir bendrą sąvoką Europos Sąjungos teisės aktų leidėjas paliko valstybių narių diskrecijai nustatyti priemonių, kurias jos gali priimti pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, pobūdį ir formą. Tačiau šios sąvokos vartojimas neturi jokios įtakos šių priemonių esmei ir materialiniam turiniui.

30 Antra, tokį aiškinimą patvirtina šio 3 straipsnio, visų pirma jo 4 dalies b punkte numatytų procedūros sąlygų, kontekstas.

31 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalį valstybės narės gali taikyti nuo laisvo informacinės visuomenės paslaugų judėjimo principo nukrypstančias priemones konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, priklausančiai koordinuojamai sričiai, jei įvykdomos dvi kumuliacinės sąlygos (2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 83 punktas).

32 Pirma, pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punktą atitinkama ribojamoji priemonė turi būti būtina, siekiant užtikrinti viešąją tvarką, visuomenės sveikatos apsaugą, visuomenės saugumą ar vartotojų apsaugą, priimta dėl informacinės visuomenės paslaugos, kuri realiai kenkia šiems tikslams arba kelia itin didelį pavojų, kad jų nebus paisoma, ir galiausiai būti proporcinga tiems tikslams.

33 Antra, pagal šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalies b punktą atitinkama valstybė narė iš anksto ir nepažeisdama teisminių priemonių, įskaitant parengtinį nagrinėjimą ir baudžiamojo tyrimo metu atliktus veiksmus, ne tik turi būti iš anksto paprašiusi valstybės narės, kurios teritorijoje yra

įsisteigęs atitinkamos paslaugos teikėjas, imtis priemonių (o pastaroji jų nesiėmė arba jos buvo nepakankamos), bet ir pranešusi Komisijai ir tai valstybei narei apie savo ketinimą priimti atitinkamas ribojamąsias priemones.

34 Ankstesniame šio sprendimo punkte nurodyta sąlyga patvirtina, kad valstybės narės negali riboti laisvo informacinės visuomenės paslaugų iš kitų valstybių narių judėjimo, priimdamos bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, skirtas bendrai apibūdintai konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijai.

35 Iš tiesų įpareigojant valstybes nares, kuriose teikiama informacinės visuomenės paslauga, kai jos, kaip šios paslaugos paskirties valstybės narės, nori priimti priemones pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, prašyti šios paslaugos kilmės valstybės narės, t. y. valstybės narės, kurios teritorijoje įsisteigęs tos pačios paslaugos teikėjas, imtis priemonių, šioje nuostatoje daroma prielaida, kad galima identifikuoti paslaugų teikėjus, taigi ir atitinkamas valstybes nares.

36 Jei valstybėms narėms būtų leidžiama apriboti laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonėmis, vienodai taikomomis visiems šių paslaugų kategorijos teikėjams, toks identifikavimas būtų neįmanomas arba bent jau pernelyg sudėtingas, todėl valstybės narės negalėtų laikytis tokio procedūrinio reikalavimo.

37 Be to, kaip savo išvados 68 punkte pažymėjo generalinis advokatas, jeigu Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį reikėtų aiškinti kaip apimančią bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, vienodai taikomas visiems tam tikros kategorijos informacinės visuomenės paslaugų teikėjams, šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalies b punkto antroje įtraukoje numatytas išankstinis pranešimas dubliuotųsi su tuo, kurio reikalaujama pagal Direktyvą 2015/1535.

38 Iš tiesų Direktyvoje 2015/1535 iš esmės reikalaujama, kad valstybės narės praneštų Komisijai apie visus techninių reglamentų, kurių paslaugų taisyklėse įtvirtinti bendro pobūdžio reikalavimai, susiję su informacinės visuomenės paslaugų veiklos pradėjimu ir vykdymu, projektus.

39 Trečia, jeigu sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, būtų aiškinama taip, kad valstybės narės gali priimti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, taikomas vienodai visiems tam tikros kategorijos informacinės visuomenės paslaugų teikėjams, būtų pažeistas kontrolės kilmės valstybėje narėje principas, kuriuo grindžiama ši direktyva, ir ja siekiamas tikslas užtikrinti tinkamą vidaus rinkos veikimą.

40 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Direktyvos 2000/31 3 straipsnis yra esminė nuostata šia direktyva nustatytoje struktūroje ir sistemoje, nes jame įtvirtintas šis principas, jis taip pat nurodytas šios direktyvos 22 konstatuojamojoje dalyje, numatančioje, kad „informacinės visuomenės paslaugos turi būti prižiūrimos pačių paslaugų teikėjų [jų kilmės vietoje]“.

41 Pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 1 dalį kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, priklausančias koordinuojamai sričiai. Minėto 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

42 Taigi Direktyva 2000/31 grindžiama kontrolės kilmės valstybėje narėje ir tarpusavio pripažinimo principų taikymu, todėl šios direktyvos 2 straipsnio h punkte apibrėžtoje koordinuojamoje srityje informacinės visuomenės paslaugos reglamentuojamos tik toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įsisteigę šių paslaugų teikėjai (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 25 d. Sprendimo *eDate Advertising ir kt.*, C-509/09 ir C-161/10, EU:C:2011:685, 56–59 punktus).

43 Vadinasi, pirma, kiekviena valstybė narė, kaip informacinės visuomenės paslaugų kilmės valstybė narė, turi reglamentuoti šias paslaugas ir taip apsaugoti Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytus bendrojo intereso tikslus.

44 Antra, pagal abipusio pripažinimo principą kiekviena valstybė narė, kaip informacinės visuomenės paslaugų paskirties valstybė narė, turi neriboti laisvo šių paslaugų judėjimo, reikalaudama laikytis papildomų jos nustatytų pareigų, patenkančių į koordinuojamą sritį.

45 Vis dėlto, kaip matyti iš Direktyvos 2000/31 24 konstatuojamosios dalies, Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė: nepaisant „taisyklės dėl informacinės visuomenės paslaugų teikėjų kontrolės [jų kilmės vietoje]“ (tai yra kita šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nurodyto kontrolės kilmės valstybėje narėje principo išraiška), yra teisėta, kad valstybės narės šioje direktyvoje numatytomis sąlygomis gali priimti priemones laisvam informacinės visuomenės paslaugų judėjimui apriboti.

46 Taigi pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį tam tikromis sąlygomis valstybei narei, kurioje teikiama informacinės visuomenės paslauga, leidžiama nukrypti nuo laisvo informacinės visuomenės paslaugų judėjimo principo.

47 Vis dėlto ši nuostata negali būti aiškinama kaip leidžianti valstybėms narėms priimti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, vienodai taikomas visiems tam tikros informacinės visuomenės paslaugų kategorijos teikėjams, nes tai keltų grėsmę šio 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtintam kontrolės kilmės valstybėje narėje principui.

48 Iš tiesų kontrolės kilmės valstybėje narėje principas lemia reglamentavimo kompetencijos pasidalijimą tarp informacinės visuomenės paslaugų teikėjo kilmės valstybės narės ir valstybės narės, kurioje teikiama atitinkama paslauga, t. y. paskirties valstybės narės.

49 Leidus paskirties valstybei narei pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį priimti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, vienodai taikomas visiems šių paslaugų kategorijos teikėjams, neatsižvelgiant į tai, ar jie įsisteigę šioje valstybėje narėje, būtų pažeista kilmės valstybės narės reglamentavimo kompetencija ir šiems paslaugų teikėjams būtų taikomi tiek kilmės valstybės narės, tiek paskirties valstybės narės ar valstybių narių teisės aktai.

50 Vis dėlto iš Direktyvos 2000/31 22 konstatuojamosios dalies matyti, kad, kaip priminta šio sprendimo 40 punkte, šia direktyva nustatytoje sistemoje Sąjungos teisės aktų leidėjas numatė, kad informacinės visuomenės paslaugos turi būti prižiūrimos jų kilmės vietoje, t. y. paslaugų teikėjo įsisteigimo valstybėje narėje, siekiant trejopo tikslo – užtikrinti veiksmingą bendrojo intereso tikslų apsaugą, didinti valstybių narių tarpusavio pasitikėjimą ir veiksmingai užtikrinti laisvę teikti paslaugas ir teisinį tikrumą paslaugų teikėjams bei gavėjams.

51 Taigi šio sprendimo 47 punkte pateiktas šio 3 straipsnio 4 dalies aiškinimas, pagal kurį kvestionuojamas Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 1 dalyje numatytas kontrolės kilmės valstybėje narėje principas, pažeistų šios direktyvos sistemą ir tikslus.

52 Kaip pabrėžė Komisija, minėtos direktyvos 3 straipsnio 4 dalyje numatyta galimybė nukrypti nuo laisvo informacinės visuomenės paslaugų judėjimo principo nėra skirta tam, kad valstybės narės galėtų taikyti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, kuriomis siekiama reglamentuoti visą informacinės visuomenės paslaugų teikėjų kategoriją, net jei tokiomis priemonėmis būtų kovojama su turiniu, labai kenkiančiu šios direktyvos 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytiems tikslams.

53 Be to, jeigu būtų leista paskirties valstybei narei priimti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, skirtas reglamentuoti jos teritorijoje neįsisteigusių paslaugų teikėjų teikiamas informacinės visuomenės paslaugas, būtų pakenkta valstybių narių tarpusavio pasitikėjimui ir tai prieštarautų abipusio pripažinimo principui, kuriuo, kaip priminta šio sprendimo 42 punkte, grindžiama Direktyva 2000/31.

54 Be to, dėl teleologinio Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies ir sąvokos „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“ aiškinimo pažymėtina, kad iš šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalies ir 3 straipsnio 2 dalies, siejamų su jos 8 konstatuojamąja dalimi, matyti, jog šios direktyvos tikslas – prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo, užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

55 Vadovaujantis šiuo požiūriu, kaip matyti iš minėtos direktyvos 5 ir 6 konstatuojamųjų dalių, ja siekiama pašalinti teisines tinkamo vidaus rinkos veikimo kliūtis, t. y. kliūtis, kylančias dėl teisės aktų skirtumų ir dėl šioms paslaugoms taikomų nacionalinių sistemų teisinio neapibrėžtumo.

56 Jeigu pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį valstybėms narėms būtų leidžiama priimti bendro ir abstraktaus pobūdžio priemones, vienodai taikomas visiems bendrai apibūdintos konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijos paslaugų teikėjams, tai galiausiai reikštų, kad atitinkamiems paslaugų teikėjams būtų taikomi skirtingi įstatymai ir kad vėl atsirastų teisinių laisvo paslaugų teikimo kliūčių, kurias šia direktyva siekiama pašalinti.

57 Galiausiai reikia priminti, kad Direktyvos 2000/31 tikslo užtikrinti laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių siekiama naudojant priemonių, kurios gali jam pakenkti, kontrolės mechanizmą, leidžiantį ir Komisijai, ir valstybei narei, kurios teritorijoje yra įsisteigęs atitinkamos informacinės visuomenės paslaugos teikėjas, užtikrinti, kad šios priemonės būtų būtinos dėl privalomųjų bendrojo intereso pagrindų (2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 91 punktas).

58 Vis dėlto išvada, kad bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonės, taikomos bendrai apibūdintai konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijai, nepatenka į sąvoką „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalį, nereiškia, kad tokioms priemonėms šis kontrolės mechanizmas netaikomas.

59 Priešingai, tokio aiškinimo pasekmė yra ta, kad valstybėms narėms iš esmės neleidžiama priimti tokių priemonių, todėl net nereikalaujama patikrinti, ar minėtos priemonės yra būtinos dėl privalomųjų bendrojo intereso pagrindų.

60 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip: sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, neapima bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonių, vienodai taikomų visiems bendrai apibūdintos konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijos paslaugų teikėjams.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimo

61 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą (jis apibendrintas šio sprendimo 22 ir 23 punktuose), matyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas antrąjį ir trečiąjį klausimus pateikia tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismas manytų privalantis teigiamai atsakyti į pirmąjį klausimą.

62 Kaip konstatuota šio sprendimo 60 punkte, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti neigiamai.

63 Taigi atsižvelgiant į atsakymą į pirmąjį klausimą, nereikia atsakyti į antrąjį ir trečiąjį klausimus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

64 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje 3 straipsnio 4 dalis

turi būti aiškinama taip:

sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, neapima bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonių, vienodai taikomų visiems bendrai apibūdintos konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijos paslaugų teikėjams.

Parašai.